

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3151/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Јаминке Станојевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Даница Кљајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 794/19 од 28.01.2020. године, у седници већа одржаној 27.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 794/19 од 28.01.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 794/19 од 28.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Прр 1489/19 од 25.09.2019. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен, па је обавезана тужена да тужиоцима на име новчаног обештећења због претрпљене неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, утврђене решењем Вишег суда у Крагујевцу Р4П 150/19 од 25.03.2019. године, исплати износ од 300,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке преко досуђеног, а до траженог износа од по 2.000.00 евра, са припадајућом каматом, тужбени захтев тужилаца је одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 20.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 794/19 од 28.01.2020. године одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни за разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Ревизијом се оспорава оцена нижестепених судова у погледу висине досуђеног новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, што није законски разлог предвиђен чланом 404. ЗПП за изјављивање ревизије.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.07.2019. године, са захтевом за исплату новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року у износу од по 2.000 евра, у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом је 25.09.2019. године. Другостепена пресуда донета је 28.01.2020. године.

Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно.

Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде донете у другом степену у односу на сваког од тужилаца је износ од по 1.700 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца испод законског лимита прописаног чланом 468. став 1. ЗПП, то ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић